Старенька бабо, ти між нами, дітьми,
Премудрою здавалась, як Мінерва.

Не тим єси заважила в нас много,
Що прожила на світі літ чимало,

А тим, що, із беззубими водившись,
Старовини, мов реп'яхів, набралась.

Непережоване ловила ти обіруч
І нам, малим, у запічок носила;

А ми, темнота, світу не видавши,
Няли тобі, як Соломону, віри.

Прийшла черга і нам про давні давна
Новим пічкурникам оповідати.

Поткнулись ми з твоїми реп'яхами,
Та в них один хіба верблюд смакує.

Шкода малих магнатами лякати,
Що кров людську, мов упиряки, ссали.

Регочеться дітвора із рандарства,
Що козаків держало під патинком.

А по церквах "на славній Україні",
Мов по шинках, бряжчало талярами.

Не йме вже віри і кобзарським співам,
Що в них себе п'яниці прославляли,

Порізавши людей трудящих, чесних,
Аби в ясир попродавши татарам.

Нам сором, а тобі, стара, байдуже:
Ти все своє дрібній темноті плещеш.

Плещи, бо світ не перебуде дурнів,
Котрі таких казок охочі слухать.

Туманити людей ти й не хотіла б,
Та се така твоя брехлива правда.